

Зашто се не испрсе они на власти и не кажу отворено да пре 2025. године не можемо у Европу? Нама су за Европу сада врата затворена, али постоје и други путеви, а онда када ЕУ буде хтела да нам отвори капију ми ћемо ући, али као целовита и поносна Србија.

Томислав Николић, као заменик председника СРС-а

На крају драме, Радован Трећи *јуриша на њихову страну* и поручује да "док и ја не пређем на вашу страну, ови овде ће пружати отпор". Та слика и тај текст били су ми у глави док сам читао извештаје о

срданим

разговорима Олија Рена, европског комесара за проширење и Томислава Николића, председника СНС-а и новопеченог заговорника тезе да ЕУ нема алтернативу. Можда за Србију ЕУ стварно нема алтернативу, али остаје горак укусу кад нам то каже човек који је, колико јуче, досеткама говорио о Србији као руској губернији, а Европску унију видео као скупочени персијски тепих с рупом.

Наравно да лупинг грађанина Т. Николића није једини, а можда ни највећи на нашој политичкој (не)сцени – ту се увек може потегнути *светли пример* Вука Драшковића – али свакако плени својом претераношћу. Другим речима, да је председник СНС-а

последњи

у "возу који нас води у Европу", па да некако прогутамо овај

salto mor(t)ale

. Јер, ако је у јануару 2008. изјавио да навија "да Тадић 28. јануара потпише споразум о Стабилизацији и придруживању са ЕУ, а да ја у року од једног дана докажем да је тај споразум губитак Косова и Метохије", како онда окарактерисати чињеницу да се управо Николић препоручио за радосног весника приче о одмрзавању тог Споразума, обogaћеног

гаранцијама

да "Брисел не поставља Србији признање Косова као услов за наставак процеса европских интеграција" ("Политика" од 3. јула 2009)? Додуше, велика је разлика између *наставка интеграција*

и тога да признање Косова неће бити постављено као услов за сам

улазак

у Европску унију!

Ако је позиција Томислава Николића релативно јасна – наставља с мантром која му је донела одличан резултат на локалним изборима – мало је теже схватити зашто је уопште позван у Брисел: наиме, г. Николић је дуго служио као идеалан алиби зашто гласати за *о не друге*

& зашто смо у ЕУ виђени тек око 2025! Бриселско издавање *сертификата о подобности*

као да се не односи само на Николића и СНС: или Европска унија показује стварну жељу да нас прими или нам је економија у таквој невољи да се мора пуцати из свих оружја не би ли се постојећа власт (и влада) одржала. У том смислу, не треба заборавити на предизборно обећање Бориса Тадића да ће се борити да и Томислав Николић добије визу; у томе је председник успео, сада нек погледа мало и на остатак *дома свог*.

Шалу из последње реченице на страну, није ли наивно веровање да ће просечан српски гласач прогутати (поједностављено речено) визе уместо хлеба и Томислава Николића у европском руху? Изгледа да није – тешко памтимо, лако заборављамо, сужене су нам могућности, а и овде се брзо смркава. Ипак, и упркос томе какви јесмо, мислим да вреди подсетити г. Николића да горе помињани комад "Радован Трећи" носи поднаслов *болна комедија о самоиздаји*.